

POSTANOWIENIE

Dnia 3 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie **A. W.**

skazanego z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 3 kwietnia 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 16 stycznia 2018 r., sygn. akt IV Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 18 sierpnia 2017 r., sygn. akt II K [...],

I. oddala kasację;

**II. obciąża skazanego kosztami sądowymi za postępowanie
kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B., wyrokiem z 18 sierpnia 2017 r., skazał A. W. za przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. na grzywnę w ilości 100 stawek dziennych, każda w wysokości 70 zł, polegające na tym, że w październiku 2016 r. w B. wbrew art. 6 ust. 1 ustawy z 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (dalej: u.g.h.) urządził gry hazardowe na 4 automatach do gier; na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. w zw. z art. 31 § 5 k.k.s. orzekł przepadek 4 automatów do gier,

zarządzając ich zniszczenie. Sąd Okręgowy w P. – po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2018 r. apelacji obrońcy, który m. in. utrzymywał, że wskutek braku tożsamości między czynem zarzuconym a czynem przypisanym wystąpiło bezwzględne uchybienie z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s. – utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca. Wskazując tym razem na bezwzględny powód odwoławczy z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s., polegający na skazaniu A. W., mimo że postępowanie karne skarbowe co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone, wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i umorzenie postępowania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w B. zażądał jej oddalenia jako oczywiście bezzasadnej. Stanowisko to zyskało wsparcie obecnego na rozprawie kasacyjnej prokuratora Prokuratury Krajowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się niezasadna w stopniu zbliżonym do oczywistego.

Jest prawdą, że Sąd Okręgowy w X., wyrokiem z 18 grudnia 2017 r. (IV Ka [...]), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w X. z 21 września 2017 r. (XI K [...]), którym A. W. skazany został na karę grzywny w ilości 60 stawek dziennych, każda w wysokości 80 zł, za przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. polegające na tym, że wbrew m. in. art. 6 ust. 1 i art. 14 ust 1 u.g.h. urządził i prowadził gry hazardowe łącznie na 6 automatach do gier na terenie X. w trzech odrębnych lokalach: w pierwszym od 1 lipca do 8 sierpnia 2016 r., w drugim 26 listopada 2016 r. i w trzecim 27 listopada 2016 r.

Zwięźle rozważania wypada rozpocząć od konstatacji, że przestępstwo skarbowe przewidziane w art. 107 § 1 k.k.s. ma – zdaniem Sądu Najwyższego – charakter trwały, bowiem sprawca swoim zachowaniem utrzymuje przez określony czas (krótszy lub dłuższy) opisany w tym przepisie bezprawny stan. Bywa, a nie jest to wcale rzadkością, że sprawca nie ogranicza swojej przestępczej z punktu widzenia Kodeksu karnego skarbowego aktywności do jednego przedsięwzięcia. Raczej ją poszerza przez uruchamianie i utrzymywanie wielu nielegalnych i obwarowanych sankcją karną podobnych stanów, często trwających

równocześnie na obszarze niemałej ilości miejsc. Respektując zasady wykładni gramatycznej, należało stwierdzić, że użyty w art. 6 § 2 k.k.s. zwrot „w krótkich odstępach czasu” tłumaczyć trzeba jako co najwyżej kilkutygodniowe (w zdefiniowanych w tym przepisie sytuacjach nawet półroczne) przerwy między dwoma lub więcej zachowaniami sprawcy, a zatem siłą rzeczy nie może tu chodzić o zachowanie dziejące się w tym samym czasie – na dodatek w różnych miejscach i przy użyciu różnych automatów do gier. W takich sytuacjach nie może być mowy o konstrukcji czynu ciągłego, który określa się mianem przestępstwa popełnionego na raty, nawet gdyby wystąpiły przesłanki w postaci „tego samego zamiaru” lub „wykorzystania” takiej samej sposobności”.

Przedstawiony rezultat wykładni językowej znajduje silne wsparcie w regule wykładni funkcjonalnej. Odmienne zapatrywanie prowadziłoby wszak do sytuacji ze wszech miar niepożądanych, a mianowicie do bezkarności w znaczącym zakresie sprawców zaangażowanych w rozległą, naruszającą prawo karne skarbowe, działalność. Wolno nawet zaryzykować tu pogląd, że im większa w sensie ilościowym i im bardziej rozproszona na terenie kraju byłaby aktywność polegająca na urządzaniu lub prowadzeniu nielegalnych gier hazardowych, tym bardziej rosłaby szansa uniknięcia przez sprawców takich czynów odpowiedzialności karnej skarbowej za wszystkie przestępcze zachowania.

Z tych to powodów Sąd Najwyższy uznał – pozostając w kręgu uprawnienia gwarantowanego przez art. 8 § 1 k.p.k., który określa obecną również w postępowaniu karnym skarbowym (art. 113 § 1 k.k.s) zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądów – że poszczególne zachowania wypełniające znamiona określone w art. 107 § 1 k.k.s., których A. W. dopuścił się w okresie od 1 lipca do 27 listopada 2016 r. w różnych lokalach położonych na terenie X. i B., stanowiły odrębne przestępstwa skarbowe. Zatem nie było podstaw do forsowania przez skarżącego poglądu, że w niniejszej sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci powagi rzeczy osądzonej.

W konsekwencji należało oddalić kasację (art. 537 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.), a kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążyć skazanego (art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.)